

side fremhævedes det, at den eneste mulighed for at nå til et tilfredsstillende resultat var at repatriere flygtningene til deres tidligere bopæl i Palæstina, idet de arabiske lande ikke havde tilstrækkelige bosættelsesmuligheder. I alle tilfælde måtte der ydes dem erstatning af Israel for den jord og de ejendele, de havde mistet. Sålænge flygtningene ikke var varigt forsørgede, måtte hjælpearbejdet fortsættes.

De Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Tyrkiet fremsatte et resolutionsforslag, hvorefter hjælpen til flygtningene skulle fortsætte endnu et år fra den 1. juli 1951 med et budget på 50 millioner dollars. Såvel de arabiske lande som Israel var villige til at støtte forslaget, men fra hver side stilledes visse betingelser, som stred imod hinanden, således at enighed ikke var mulig. Flygtningeproblemet viste sig at være uløselig knyttet sammen med det politiske spørgsmål om de to parter opgør efter Palæstinas deling.

Spørgsmålet om finansieringen af hjælpeprogrammet behandledes i 5. udvalg, hvor der var almindelig enighed om, at finansieringen af hjælpen måtte ske ved frivillige bidrag. Det rådgivende udvalg for administrations- og budgetspørgsmål foreslog, at der skulle nedsættes et særligt forhandlingsudvalg af 7 medlemmer, som ved forhandling med delegationerne under forsamlingen skulle skaffe klarhed over de bidrag, medlemmerne ville yde til hjælpeprogrammet. I anledning af et forslag om at lade samme udvalg behandle hjælpen til Palæstina og hjælpen til Korea udtalte den danske repræsentant tvivl om betimeligheden af et sådant dobbelt hverv og mente, at to særskilte udvalg var at foretrække. Dette forslag blev støttet af Syrien og Canada. Den franske repræsentant foreslog som et kompromis eet enkelt udvalg med udvidet medlemstal, således at det kunne dele sig i to arbejdsgrupper. Dette blev tiltrådt fra dansk side, og 5. udvalg vedtog herefter med 40 stemmer mod 0 at forslå ad hoc udvalget at oprette

et sådant forhandlingsudvalg. Ad hoc udvalget godkendte forslaget, der indføjedes i det ovennævnte resolutionsforslag stillet af USA, Frankrig, Storbritannien og Tyrkiet. Dette forslag godkendtes af udvalget og vedtoges af plenarforsamlingen den 2. december 1950 med 46 stemmer mod 0. Til medlemmer af forhandlingsudvalget udnævntes Amerikas Forenede Stater, Canada, Frankrig, Indien, Storbritannien, Uruguay og Ægypten.

Den danske delegation gav på et møde den 9. december 1950 i forhandlingsudvalget tilsagn om et beløb på 300 000 kr. som Danmarks bidrag til Palæstinahjælpen i 1951—52, således at hjælpen sker i dansk valuta.

c. Hjemsendelse af Palæstinaflygtninge og betaling af den dem tilkommende erstatning.

Dette spørgsmål var sat på tillægsdagsordenen efter anmodning af en række arabiske stater. Forsamlingen vedtog, at det skulle drøftes sammen med de øvrige Palæstinaproblemer. Det havde allerede beskæftiget 3. plenarforsamling, som ved en resolution af 11. december 1948 havde fastsat, at de flygtninge, som måtte ønske at vende tilbage til deres tidligere boliger, skulle have adgang hertil, medens flygtninge, der ikke ønskede at vende tilbage, skulle have erstatning for tabet af deres boliger og anden ejendom. Ved samme resolution nedsattes en mægling Kommission for de bestående strids spørgsmål mellem Israel og de arabiske stater*). Da mægling Kommissionen ikke kunne nå til noget tilfredsstillende resultat, oprettede 4. plenarforsamling ved en resolution af 8. december 1949 en ny organisation under FN til understøttelse og beskæftigelse af flygtningene fra Palæstina**).

Der fremkom under spørgsmålets behandling i ad hoc udvalget flere resolutionsforslag. Et af disse blev fremsat af Ægypten og gik ud på, at mægling Kommissionen skulle oprette et særligt organ, der bl. a. skulle ordne flygtningenes hjemsendelse og udbetalingen af den dem lovlige tilkommende

*) Se beretn. 3. saml. I. del, s. 112.

**) Se beretn. 4. saml., s. 28—29.